

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ (12/1/2014)

Η ερμηνεία του Συμβόλου της Πίστεως (20)

**«Τον δι' ημάς τους ανθρώπους και διά την ημετέραν σωτηρίαν
κατελθόντα εκ των ουραμών» - Γιατί ο Χριστός έγινε άνθρωπος**

Αφού αναλύσαμε, αγαπητοί μου αδελφοί, τα της Θεϊκής φύσεως και ουσίας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, εισερχόμαστε, πλέον, στο κορυφαίο κεφάλαιο της Θείας Ενανθρωπήσεως, κεφαλαιώδους σημασίας για την σωτηρία μας. Ομολογούμε, στο Σύμβολο της Πίστεως, ότι ο Χριστός κατέβηκε από τους ουραμούς¹ για εμάς τους ανθρώπους², με σκοπό την σωτηρία μας³ και αναγνωρίζουμε, με τον τρόπο αυτό και την δεύτερη φύση του Χριστού, την ανθρώπινη.

Ο Χριστός έγινε άνθρωπος για εμάς τους ανθρώπους, δηλ. για χάρη μας. Αυτό σημαίνει ότι η κινητήριοις αιτία της σαρκώσεως Του ήταν η αγάπη. Άλλωστε, αυτή ήταν και είναι η αιτία όλων των ενεργειών Του, όλες τις εποχές. Και ο τελικός σκοπός της σαρκώσεως ήταν η σωτηρία του ανθρωπίνου γένους, η λύτρωση από τα δεσμά της αμαρτίας, η αποκατάσταση του ανθρώπου σε σχέση αγαπητικής κοινωνίας με τον Θεό. Το περιγράφει γλαφυρά ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης: «ζητείς την αιτία της γεννήσεως του Θεού ανάμεσα στους ανθρώπους; Αν το γνώρισμα της Θείας φύσεως είναι η φιλανθρωπία, έχεις την αιτία της παρουσίας του Θεού μεταξύ των ανθρώπων. Η ασθενούσα, λόγω της αμαρτίας, φύση μας, χρειαζόταν την ιατρική του παρουσία. Ο άνθρωπος, ευρισκόμενος σε πτωματική κατάσταση είχε ανάγκη από τον ανορθωτή του... Χρειαζόταν το φως της παρουσίας Του εκείνος που ήταν βουτηγμένος στο σκοτάδι. Ζητούσε τον λυτρωτή ο αιχμάλωτος, τον συναγωνιστή ο δεσμώτης, τον ελευθερωτή ο δούλος...»⁴

Είναι καλό, όμως, να συλλογιστούμε λίγο καλύτερα την έννοια της σωτηρίας, με την οποία είμαστε σε τέτοιο βαθμό εξοικειωμένοι, ώστε, συχνά, να παραποιούμε το αληθινό της περιεχόμενο. Ο Χριστιανισμός δεν είναι ένα πρόγραμμα βελτιώσεως της ζωής, ούτε μια επινόηση αφηρημένων αρχών και κανόνων συμπεριφοράς· είναι η πίστη στη σωτηρία. «Σωτηρία όχι από αυτό ή από το άλλο, αλλά σωτηρία της ίδιας της ζωής, της τόσο απελπιστικά αποσπασμένης από το αληθινό της περιεχόμενο – από τον Θεό, από το φως, από τον ουρανό, από την αλήθεια, από την αιωνιότητα – μιας ζωής που έχει

¹ Εφεσ. 4,10 Ιωάν. 6,38

² Β' Κορ. 4,15 Ρωμ. 8,31 Εβρ. 2,14

³ Ησ. 63,9 Α' Πέτρ. 1,10 Ιωάν. 12,47 Ιωάν. 4,42

⁴ «Εφημέριος», Ιούλιος 2005, σελ. 17

γίνει, σ' αυτή την κατατμημένη κατάσταση, ένα τρομαχτικό, οζώδες πλήθος ανθρωπίνων υπάρξεων, που είναι όλες εξίσου καταδικασμένες σε μια παράλογη καταστροφή. Όλα αυτά ομολογούμε όταν λέμε τις απλές αιώνιες λέξεις του Συμβόλου της Πίστεως: «δι' ημάς τους ανθρώπους και διά την ημετέραν σωτηρίαν»· για εμάς, για μένα, για σένα, για τον καθένα μας προσωπικά και για όλους μαζί, για την σωτηρία μας...»⁵

Αλλά, ενώ στην εποχή μας, οι Χριστιανοί παραποιούμε την έννοια της σωτηρίας, την ίδια στιγμή, αυτή γίνεται ενοχλητική για εκείνους που εμφορούνται από το πνεύμα της κοσμικής παρακμής. «Ο σκοπός και το τέλος της πίστης είναι η σωτηρία της ψυχής μας, η αιώνια ζωή. Είναι αλήθεια πως αυτές οι φράσεις δεν μας αρέσουν. Ακούονται στ' αυτιά μας σαν παλιού καιρού λόγια, λόγια καλογερικά. Αυτή είναι η φθορά που μάς έγινε και οι Χριστιανοί δε το καταλαβαίνουμε. Η πίστη μας μετατοπίστηκε από τη ζωή στο βίο. Ζωή θαρρούμε πως είναι όλο κι όλο ο βίος μας κι όλη μας η προσπάθεια, η πίστη μας και τα ιδανικά μας, είναι βιοτικά. Όμως, δεν είναι αυτό το κήρυγμα και το πνεύμα του Ευαγγελίου, δεν είναι αυτή η πίστη της Εκκλησίας. Η Εκκλησία μάς καλεί να πιστέψουμε στη ζωή, χωρίς να μάς θέλει έξω από τον βίο. Δε μάς θέλει απόκοσμους η Εκκλησία, αλλά μάς καλεί να ζήσουμε τον βίο μας, για να περάσουμε “εκ του θανάτου εις την ζωήν”»⁶

Το γεγονός της σωτηρίας μας, όμως, αδελφοί μου, δεν επιτυγχάνεται χαριστικά, ούτε μαγικά. Δεν είναι αποτέλεσμα μόνο της αγάπης του Θεού, που πολυμερώς και πολυτρόπως αποκαλύφθηκε και αποκαλύπτεται διαρκώς στην πορεία της ιστορίας. Είναι καρπός της συνεργασίας μας με την Θεϊκή βούληση. Πρέπει δηλ. να την θέλουμε κι εμείς, όχι στα λόγια, αλλά με έμπρακτο και σαφή τρόπο. Και η δική μας επιθυμία εκφράζεται με την κατά Χριστόν ζωή της αγάπης, της αδελφοσύνης, της Μυστηριακής κοινωνίας με τον Σαρκωμένο Θεό, διά του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, με την διαρκή εκζήτηση του Θείου ελέους, διά του Μυστηρίου της Μετανοίας. Αυτός είναι ο δικός μας αγώνας για την κατάκτηση της σωτηρίας, που είναι σε θέση να ελκύσει πάνω μας το έλεος και την φιλανθρωπία του Θεού. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

⁵ π. Αλέξανδρος Σμέμαν, «Πιστεύω», σελ. 79-80

⁶ Διονύσιος (+), Μητροπολίτης Σερβίων & Κοζάνης, «Λειμωνάριον», 56, Μάρτιος – Απρίλιος 2011